

Oponentské hodnocení diplomové práce
„Zkrácená řízení o přestupcích (vývoj a současná právní úprava)“
autorky Jany Herudkové

Autorka se v posuzované práci zaměřila na otázky vývoje a současné právní úpravy zkrácených řízení o přestupcích, v omezeném rozsahu i o jiných správních deliktech. Z textu je zřejmé, že autorka vycházela z dostupné literatury a judikatury, byť je třeba autorce vytknout, že nevycházela z aktuálních vydání učebnic a jiných knižních pramenů, které již existovaly v době, kdy odevzdávala práci (viz např. prameny pod č. 3, 4, 5, 6, uvedené v seznamu použitých pramenů na str. 85 práce).

Ačkoli je zřejmé, že řada konstatování v textu není původním zjištěním autorky, není v práci náležitý odkaz na pramen, z něhož čerpala (např. druhy veřejnoprávních deliktů – str. 2, skupiny správních deliktů – str. 3 práce).

V oddíle 2.1 o historickém vývoji trestání přestupků (exkurz) od str. 8 se čtenář v podstatě nic nedozví o zkrácených řízeních o přestupcích, což mělo být hlavním tématem práce. Oddíl 4 o historickém vývoji institutu zkráceného řízení o přestupku (od str. 21) zůstal jen na ryze popisné úrovni. Např. na str. 21 uvádí, že v Rakousku upravovaly příkazní řízení pouze některé dílčí předpisy – jaké to byly, byly-li vůbec nějaké? Do části o historickém vývoji jistě nenáleží oddíl 4.7 o návrhu zákona o odpovědnosti že přestupky a řízení o nich (str. 28).

Tvrzení na str. 12 o tom, procesní úprava vyřizování správních deliktů nenaplnuje zcela požadavky jednak na kvalitu procesu, jednak na kvalitu orgánu, který o trestním obvinění rozhoduje, vyplývající z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, dalších mezinárodních smluv a řady doporučení Výboru ministrů Rady Evropy, je nekonkrétní, není jasné, v čem podle autorky neodpovídá stávající úprava mezinárodním závazkům České republiky.

Odkazuje-li autorka bez dalšího na „§ 22 odst. 12 zákona č. 200/1990 Sb.“ (str. 30), má zřejmě na mysli § 22 odst. 12 zákona o přestupcích v platném znění, nikoli původní znění zákona č. 200/1990 Sb., ale z textu toto nevyplývá.

Označování osoby, s níž probíhá přestupkové řízení, jako pachatele (str. 42) je chybné, ani v blokovém řízení není na místě směšovat instituty hmotného a procesního práva.

Předloženou práci hodnotím dobře.

Doporučuji autorce, aby se v rámci ústní obhajoby zaměřila na otázku, jaké má důsledky, že po zahájení (nezkráceného) řízení o přestupku bude osobě obviněné z přestupku udělena za skutek, který je předmětem takového řízení, bloková pokuta.

V Praze dne 14. 5. 2010

JUDr. Martin Kopecký, CSc.